

Bob Matthews

Autor: Gregory Hood

Dva muži pozvedli zbraně proti systému. Oba tvrdí, že ke svému jednání byli přinuceni okolnostmi. Oba podnikli násilné akty proti lidem neevropského původu. Oba své činy považují za akty politické války. V obou případech se strážci zákona rozhodli pachatele usmrtit. Oba byli spáleni na popel poté, co byli obklíčeni obrovskou policejní přesilou.

Jeden z nich si vysloužil sympatie zástupců médií a všeobecné porozumění. Právě důvody, jež jej vedly k jeho činu, jsou předmětem četných diskuzí. Jeho skutky se v různých kruzích setkaly s příznivou odezvou a pro některá společenská média se stal doslova hrdinou. Jednotlivé body jeho manifestu jsou ve slušné společnosti legitimním diskusním tématem. Hlasy jak z levicového, tak i pravicového prostředí, halasně kritizují, že pachateli nebyla poskytnuta možnost na spravedlivý proces, a byl na místě zabit. K uctění jeho odkazu jsou pořádány demonstrace, dokonce je i mnohými přirovnáván k nejznámějším hrdinům hollywoodských trháků. Nakonec i reakce úředního aparátu na vraždu svých služebníků hovoří sama za sebe: odpovědné orgány se začaly zabývat údajnými křivdami, jež pachateli posloužily coby záminka pro jeho činy.

Druhý z nich si vysloužil všeobecné opovržení. V rámci oficiální kultury není vypodobněn jinak, než jako ztělesnění absolutního zla. Nikdo si na jeho adresu nedovolí pronést sebemenší projev sympatií, s výjimkou společensky ostrakizovaných jedinců. Jeho myšlenky jsou zesměšňovány, ti z jeho přátel, kteří přežili, byli postaveni před soud a obviněni z ozbrojené vzpoury. V tomto případě neprobíhal žádný přezkum „pravých niterných důvodů“ stojících v pozadí jeho činu, ba naopak: proti lidem, jež s jeho myšlenkami souhlasili, bylo použito ještě větší síly, nežli kdykoli dříve. Samotná existence tohoto muže slouží coby důkaz špatnosti a zvrácenosti idejí, jež zastával.

Prvním mužem je Christopher Dorner, tím druhým Robert Jay Mathews ze skupiny The Order.

Christopher Dorner zabil čtyři lidi. Zástupce šerifa **Jeremiah McCay** ze San Bernardina (nikoliv LAPD), běloch, po sobě zanechal ženu, sedmiletou dceru a čtyřměsíčního syna, který nikdy nepozná svého otce. Policejní důstojník **Michael Crain** z oddělení Riverside (rovněž ne z LAPD) sloužil dříve u amerického námořnictva, přežil službu na Blízkém východě, aby následně byl

zavražděn po návratu do země, jež kdysi bývala jeho domovem. I on po sobě zanechal rodinu.

Další dvě Dornerovy oběti tvořily multirasový pár. Osmadvacetiletá Monica Quan byla asijského původu, její otec byl vůbec historicky prvním Američanem čínského původu, zastávajícím funkci policejního velitele v losangeleském okrsku. Právě jeho jméno bylo v Dornerově manifestu zmíněno, když v něm byl Quan označen coby jedna z osob, zodpovědných za Dornerovo propuštění. Ten navíc k tomu mu ještě neváhal **zatelefonoval a činit posměšky** ohledně vraždy jeho dcery. Není třeba zmiňovat, že Monica Quan neměla s losangeleskou policií nic dočinění. Její snoubenec Keith Lawrence byl černoš, který pracoval jako člen ostrahy na jihokaliifornské univerzitě a taktéž neměl nic společného s policií v Los Angeles. Lze téměř s určitostí říci, že Dorner je zodpovědným za smrt všech výše zmíněných osob, z nichž žádná neměla žádnou spojitost s údajnou cílovou skupinou vrahova hněvu.

Brüder Schweigen bývá spojováno se dvěma vraždami, nekteří jeho členové byli navíc odsouzeni z důvodu porušení "občanských práv" osoby, jíž podle všeho spolek zavraždil, židovského moderátora Alana Berga. Alan Berg byl jízlivý protibělošský provokátor, zhusta užívající vulgární a sexuálně laděné urážky na adresu svých oponentů v rádiových rozhovorech. Byl zastřelen na příjezdové cestě ke svému domu pravděpodobně členy The Order, následkem čehož se z něho stal nesmrtelný mučedník v boji proti "nenávisti", o jehož odvážném boji s všehoschopnými nacisty bylo natočeno několik filmů a divadelních her. Jeho bývalá manželka cestuje po Americe a pronáší proslovy, v nichž brojí proti rasismu. Druhou vraždu, jež je Bratrstvu připisována, spáchal David Tate, jenž při zatýkání zabil příslušníka **státní policie** z Missouri **Jimmieho Linegara**. Linegar byl oddaným křesťanem, jenž po sobě zanechal milující rodinu, na jeho jméno si však dnes již nikdo nevzpomene.

Je možné, že Robert Jay Mathews nějakým způsobem asistoval u zastřelení Alana Berga, s Linegarovou vraždou však neměl naprosto nic společného.

Dornerův manifest je pozoruhodným dokumentem, v plné nahotě odhalujícím opravdového muže z lidu. Je zmatený, povrchní, plný odkazů na pomíjivé popkulturní produkty, navíc obsahuje gramatické chyby, je stylisticky nepovedený a celý byl napsán VELKÝMI PÍSMENY. Dorner uvádí, že byl v dětství nazýván "negrem", nakolik toto zakázané označení bylo policejními složkami běžně užíváno, přičemž vyjádřil "lítost" nad tím, že všechny, kteří se k tomuto uchýlili, okamžitě nezabil. Bývalý důstojník námořnictva Dorner prošpikoval svůj text slovy z námořnické hantýrky a nejrůznějšími specializovanými termíny, nicméně se dopustil typického černošského prohřešku v podobě užívání výrazů, jimž plně neporozuměl. Jak již dříve podotkla konzervativní média (ta liberální naopak udělala vše proto, aby tento fakt zůstal skryt), Dorner byl zapáleným demokratem, jenž ve svém manifestu vyhrožoval zabitím šéfovi **Národní střelecké asociace**. Svůj požadavek na zpřísnění kontroly držení zbraní podpořil citátem Mii Farrow.

Stejně jako v případě **proroctví Alexise de Tocquevilla** odráží Dornerův manifest bezbřehou fascinaci dnešního Američana sebou samotným. Za svoje propuštění z policejních řad a institucionální rasismus viní losangeleský policejní sbor. Jak již ve své mrazivě přesné analýze

podotýká **Jared Taylor**, Dorner svá obvinění vznesl až poté, co dostal nízké ohodnocení při výkonnostních prověrkách. Dorner též napsal, že policisté všech ras představují „vysoce ceněné cíle,“ neboť si nepočínají dostatečně militantně v otázce vynucování rovnosti. Zajímavé je, že jeho kritice neušli ani černí policisté, kteří se měli dopouštět diskriminace bělochů, z nichž se následně stávali rasisté, čemuž však prakticky nebyla přikládána žádná váha. Na konci svého prohlášení Dorner vyrukoval s osobními argumenty. Sám neměl rodinu, což pro něj znamenalo, že ji nesmí mít ani nikdo jiný. Jedná se o typický případ snahy o nakažení světa svými osobními trápeními.

Na druhé straně hnutí The Order proslulo zformováním dvou politických kréd. První z nich představuje 14 slov Davida Lanea: *“We must secure the existence of our people and a future for white children.”* („My musíme chránit existenci bílých lidí a budoucnost bílých dětí.“) Ať si již o jeho pozdějších dílech myslíle cokoli, jeho 14 slov představuje elegantní souhrn cílů bělošského nacionalismu.

Druhé z nich ztělesňuje známá řeč Boba Matthewse, adresovaná jeho soukmenovců z řad National Alliance, jíž pronesl rok před svou smrtí. Dozajista můžeme mít rozdílné názory na jeho politiku či jeho jednotlivé kroky, jedná se však o dobře napsanou, výmluvnou a nadšenou výzvu ke splnění povinnosti, jež je mnohem duchaplnější, nežli vágní obvinění z rasismu plné odkazů na Charlieho Sheena. Apeluje na prastaré válečnické tradice a aktivity Řádu povyšuje na politickou misi, nejedná se tedy v žádném případě o nicotné volání po násilné odvetě. Existuje opravdu značný rozdíl, když si porovnáme výroky „Postavme se jako muži a zažeňme nepřátele do moře.“ a „Nikdy jsem neměl možnost založit svou vlastní rodinu, proto zničím tu vaši.“

Právě nyní, v čase, kdy píše tento článek, uspořádalo **hnutí Occupy**, jemuž média dopřávají svou přízeň, demonstraci na Dornerovu počest. Policejní sbor v Los Angeles oznámil, že hodlá zahájit vyšetřování ve věci institucionálního rasismu. Na Twitteru i ve vysílání stanice CNN byl Dorner přirovnáván k hlavnímu protagonistovi z filmu Django Unchanged, „reálnému Djangovi,“ jenž se v boji proti rasistické bělošské Americe uchýlil k hrubému násilí, neboť mu jeho srdce mu napovědělo, že si tato země nezaslouží nic jiného. Populární černošský zpravodajský kanál News One se taktéž připojil s pochvalnými ovacemi na Dornerovu počest, z četných komentářů publikovaných na jeho stránkách vyplývá, že mnozí pisatelé na něj nahlíží jako na hrdinu, zatímco pro svého „bratra“ Keitha Lawrence mají jen pramálo pochopení, neboť prý s něčím podobným musel tak jako tak počítat. Dokonce byla vytvořena i videohra, nazývající Dornera **pravým americkým hrdinou**, ačkoli se ze všeho nejvíce jedná o úspěšnou trollingovou operaci, jíž se podařilo rozčílit příznivce pozitivní diskriminace z akademické půdy. Zdá se však, že jedině, co média této hře vytýkají, je, že posiluje rasistické stereotypy vůči černochům.

Dokonce i mnozí konzervativci, libertariáni a bělošští rasoví lojalisté (jak vyplývá z mého amatérského průzkumu na mém facebookovém účtu) výjádřili své znepokojení či rozhořčení nad Dornerovým zabitím. Ačkoli dle oficiální verze spáchal sebevraždu, některé indicie naznačují, že se losangeleské policejní oddělení inspirovalo masakrem ve Wacu a **spálilo jej na uhel**. I přesto, že mnohé rozlítíl způsob Dornerova boje, považuje se za takřka za

samozřejmě, že byl veden ze šlechtných pohnutek, a že Dorner stál ve své podstatě stál na straně dobra, jen se nechal zbytečně unést. Stejně jako v případě „nevinného“ Trayvona Martina nejsou předkládány žádné důkazy a ani žádné nejsou požadovány. Dorner se stane symbolem levičáků a užitečných „libertariánských“ idiotů v jejich rebelii vůči totalitárnímu rasistickému státu. Očekávám, že do příštího týdne se objeví trička s jeho podobiznou.

Mimo řady bělošského nacionalistického hnutí je The Order naprosto neznámým pojmem. Nenajdeme žádné vysokoškoláky, kteří by nosili tričko s portrétem Boba Mathewse, coby symbolu protivládní rebelie. Jediným filmem, jenž se přímo Řádem zabývá, je „Bratrstvo smrti“ (*Brotherhood of Murder*). Jedná se o neohrabanou prvoplánovou agitku, jejímž primárním přímět lidi, aby udávali své sousedy, které podezřívají z rasismu. Existuje i film s názvem „Zrazení“ (*The Betrayed*), vypodobňující hony bělošské komunity na náhodně vybrané černochoy, neschopnost FBI zjistit, co se skrývá pod zkratkou „ZOG“, a aktivity tajných agentů bělošského nacionalismu na půdě Kongresu.

Co se týče filmu a divadelní hry s totožným názvem „Talk Radio,“ ty se mnohem spíše zaměřují na postavu antirasistického mučedníka Alana Berga, nežli na samotný The Order. Jediní lidé, kteří nepocházejí z prostředí nacionalistického hnutí a mají o The Order nějakou potuchu, jsou členové antirasistických skupin, jimž někdejší aktivity tohoto spolku slouží jako záminka pro požadování nových a nových grantů a dotací.

Objektivně vzato, členové The Order spáchali méně násilných činů. Byli motivováni ideologickými a politickými cíli, což mnoho lidí může považovat za zlo. Jejich hnacím motorem ale rozhodně nebyla ryze osobní zášť. Dorner zabil osoby, jež s jeho osobním příběhem měly jen pramálo či nic společného. Z jejich násilného skonu se pak zlomyslně radoval, přičemž pro své jednání měl jen velmi chabé (a jak naznačují důkazy, rovněž i lživé) ospravedlnění. Celkově zavraždil více osob (a to i samotných příslušníků rasových menšin), nežli nejlegendárnější skupina bílého odporu v americké historii. I přesto všechno je však Dorner považován za nepochopeného hrdinu a členové The Order za nejhorší vyvrhele.

Jak demonstroval Alex Kurtagić, jádro boje za vyhlazení bělochů nemá nic společného s empirickými důkazy, ale s morální vizí, zcela imunní vůči jakýmkoli důkazům. Dnes převládá názor, že všichni běloši těží z „bílých privilegií,“ a že všechny společenské instituce slouží různou měrou jejich zájmům. Násilí, nakolik navenek odsouzeníhodné, je jen určitou excesivní (byť pochopitelnou) reakcí vůči nerovnosti. Je pozoruhodné, že veškerá mediální pozornost, týkající se filmu Django Unchained, není zaměřena na vybízení černochoů k zabíjení bělochů (včetně žen), nýbrž na to, zdali se běloši náhodou nesmějí v nevhodný okamžik, nebo jestli protagonisté tohoto snímku až přespříliš nevypouští ze svých úst slovo „negr.“

Tohle všechno naznačuje, že **internetový trolling** ze strany bílých nacionalistů v souvislosti s určitými extrémními či násilnými prvky ve vlastním hnutí se mívá svým účinkem. Případ Christophera Dornera totiž do jisté míry ukázal, že zvolená taktika není ve vztahu k následné mediální odezvě až tak důležitou veličinou. Širší kontext toho, za co bojujeme, jednoduše zastíní jednotlivá dílčí fakta a důkazy, z čehož vyplývá, že rovnostáři tak jako tak celý příběh interpretují po svém, aniž by se ohlíželi na skutečnou pravdu. Nebo snad kauza Christophera

Dornera měla nějaký vliv na antirasistickou agendu nebo na kampaň za omezení legálního nošení zbraní? Víte snad o jakémkoli skutku (stačí mi jediný...), spáchaném antifašistickými aktivisty či rasovými menšinami, jež by tyto snahy nějak ohrozil? Pokud se tak nestalo v případě zastřelení multirasových párů a následném zasměšňování truchlících otců obětí, nedokáží říct, co by se muselo stát, aby tomu někdy bylo jinak.

Michael O'Meara ve svém článku "Cù Chulainn in the GPO", pojednávajícím o Velikonočním povstání píše, že „povstání samo o sobě bylo uměleckým dílem a krvavou obětí,“ jež z porážky učinily vítězství. Irské nezávislosti bylo dosaženo právě proto, že samotné povstání ideálně zapadlo do širšího kontextu romantických, antimodernistických a především mýtických vizí národa, jenž povstal a vydobyl si své sebeurčení. Jakýkoli akt bílého odporu, občasným (obvykle chybným) projevem násilí počínaje a sebeurčovanějším politickým komentářem konče, je odsouzen k nezdaru, dokud nedojde k zformování hluboké mýtické vize, romantického světonázoru, s nímž se lidé ztotožní prostě proto, že se s ním ztotožnit chtějí.

Rovnostářská levice naopak podobným mýtem disponuje. Pracující muž beroucí si na mušku bílá privilegia a institucionální rasismus je pro tuto společnost ideálním hrdinou. Skutečnost, že Dorner spáchal odporné a sadistické činy, má v očích veřejnosti mnohem menší odezvu než to, že jeho osoba odpovídá danému rovnostářskému mýtu. Na tom, že neobstál v žádném zaměstnání, jež vykonával, opustila jej žena a choval negativní emoce vůči šťastným rodinám, již nezáleží vůbec. Ve společnosti, jako je ta naše, není vůbec překvapivé, že Dorner je ztělesněním Djanga. Překvapivé však naopak je, že se nenašlo o mnoho více jemu podobných.

Bělošští aktivisté by si měli uvědomit, že akty násilného odporu podobné těm, k nimž se uchýlil Robert Mathews a jeho skupina, se zákonitě musejí setkat s neúspěchem, dokud je nebude zaštiťovat nějaké kulturní hnutí. Žádný aktivní skutek ve jménu propagandy, ať již je sebeodvážnější a sebeobdivuhodnější, nemá žádného významu, pokud jej není možno zařadit do širšího myšlenkového schématu, s nímž je společnost s to se identifikovat. Hlavním důvodem, proč vnímám násilný bělošský odpor za chybný (když pomínu etické důvody), je ten, že je velmi snadné jeho protagonisty zařadit do škatulky slabých a reakcionářských zkrachovalců, kteří se impotentně snaží zaútočit na svět, jež jim dávno ušel. Kulturní činnost v podobě vytvoření „protimýtu“ je pro jakékoli revoluční hnutí neodmyslitelným prvním krokem, což se týká i hnutí za vytvoření **Bílé republiky**. Pokud se tak jednou stane, násilí nebude vůbec třeba.

Nechtějme si však něco namlouvat. Bylo by nesmyslné si snažit osvojit slovník nepřítele. Pokud sadistický černoch chladnokrevně zavraždí nevinné (nejrůznějších ras), a vlivní a mocní tohoto světa jej proto pokládají za hrdinu, není pochyb, že tato společnost je prohnílá až do morku kosti. Nesnažme se být servilní a pokorní, když někdo z „našich řad“ zneuctí naši pověst. I přesto, že bychom měli za všech okolností dbát na své image, budeme stejně považováni za násilníky a nebezpečné živly, ať již uděláme cokoli. Tento přístup nelze ani nazývat dvojitým standardem, neboť poselství, jež vysílají všechny myslitelné authority, je jednotné a lakonické: běloši vymírají a je tomu tak dobře. Proto mi ani tak nevádí, když námi

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

bude strašena veřejnost, mnohem horší by totiž bylo, kdybychom byli vypodobňováni coby slabí a neschopní.

Ten, kdo je pro jednoho teroristou, pro jiného představuje bojovníka za svobodu, vrah může v očích druhého nabýt podoby anděla pomsty, stejně tak jako se z rasisty může stát mávnutím kouzelného proutku vlastenec. Ve světě, jež podlehl šílenství, nás rozum nezachrání. Naše spása tkví v **Mýtu**.

Článek Gregory Hooda **Christopher Dorner, Robert Jay Mathews, & the Power of Myth** vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing dne 18. února 2013.